Linkfelhő lesz az új világrend

Mindnyájan a linkfelhő markában vagyunk, pont a linkfelhő által

Novus ordo seclorum - Az új világrend

Van-e nemzetközileg megszervezett linkfelhőhatalom?

"Az ezredvégi nagy borzongás" c. tanulmány szerzői szerint az ilyen állítások, hogy a "linkfelhő-világ uralkodik a reálszféra vagy a valóságos világ fölött" összemosó jellegűek, nem határozzák meg pontosan "ki" vagy "mi" uralkodik "ki" vagy "mi" fölött./1/ A linkfelhő-világ összetétele olyan sokrétű - felöleli az üzleti bankokat, a brókerházakat, az áru- és részvénytőzsdéket, a devizapiacokat, a biztosítótársaságokat, a hazai és multinacionális nagyvállatok treasury részlegeit, a nyugdíjalapokhoz hasonló intézményi befektetőket, a fedezeti alapokat, a nemzetközi linkfelhő-ügyi intézményeket (Világbank, Nemzetközi Valutaalap, Nemzetközi Fizetések Bankja, stb.), -, hogy a linkfelhő-világ, mint olyan, nem képes központilag irányítva, egységesen cselekedni. Intézményeik száma és erőssége önmagában még nem elég annak a feltételezésnek az alátámasztásához, hogy - alá- és fölérendeltségben - a linkfelhő-világ irányítja az értéket előállító reálgazdaságot. Ezt az elutasító álláspontjukat azzal támasztják alá, hogy a kollektív cselekvés elmélete szerint az olyan nagy csoportok esetében, mint amilyen a linkfelhő-világ, nem igazán megalapozható a központilag megtervezett, egységes cselekvés feltételezése. (Ezt a feltételezést divat ma "összeesküvési vagy konspirációs elméletnek" is nevezni.) Éppen ezért, ha a nemzetközi linkfelhő-világhoz hasonló óriáscsoportoknak származik hasznuk egy adott cselekvésből, akkor már csak elméleti megfontolásból is óvatosan kell bánni a szándékos együttcselekvés feltételezésével. Azért utaltunk röviden erre a nemzetközi linkfelhő-tőke szervezett hatalmát tagadó tanulmányra, hogy a továbbiakban kimutassuk a szerzők álláspontjának a tarthatatlanságát.

Ismerkedjünk meg először néhány olyan tekintélyes embernek a véleményével, akiket nem lehet szélsőséges elfogultsággal vádolni, és akiknek szakmai felkészültségében is megbízhatunk:

A háttér erők létezéséről **Disraeli brit miniszterelnök** ezt mondotta 1856. július 14-én, a Brit alsóházban:

"Van egy hatalom Olaszországban, amelyről alig teszünk említést ebben a házban.... a titkos társaságokra gondolok... Nincs értelme tagadni, mert lehetetlen eltitkolni, hogy Európa nagy részét - egész Olasz- és Franciaországot, valamint Németország nagy részét, hogy más országokat ne említsünk -, titkos társaságok egész hálózata vonja be, ahogyan a föld felszínét behálózzák a vasútvonalak. És melyek a céljaik? Nem is kísérlik elrejteni. Nem akarnak alkotmányos kormányzatot; nem akarnak megreformált intézményeket... a föld tulajdonát akarják, elűzni a jelenlegi birtokosokat és véget vetni az egyházi intézményeknek. Néhányuk ennél is tovább megy..." /2/

Ugyancsak **Disraeli** mondotta az 1848-as európai forradalmakat követően:

"A világot egészen más személyek kormányozzák, mint ahogy azt a kulisszák mögé nem látók képzelik. Az a hatalmas forradalom, amely jelenleg van készülőben Németországban, jelentősebb reformot fog jelenteni, mint az első./3/

Walter Rathenau, - kiemelkedő szocialista politikus, a Rothschild család linkfelhő-ügyi tanácsadója, a B'nai B'rith rend tagja, aki az első világháborúban a császári Németország hadiiparának legfőbb irányítója, a weimari Németországban pedig rövid ideig külügyminiszter volt, -

ezt írta a bécsi "Neue Freie Presse" 1909. december 25-i számában:

"Háromszáz ember, akik közül mindegyik ismeri a másikat, irányítja a kontinens sorsát, és ők választják ki utódaikat is környezetükből... A linkfelhő-tőke (Hochfinanz) hivatott arra, hogy a császárok és királyok helyett kézbevegye a kormányok gyeplőit" /4/

A költő Frank Wedelkindhez írott levelében pedig, amelyet a Süddeutsche Zeitung 1963. február 7-i száma közöl, többek között ez olvasható:

"A valódi háromszázak óvatosak és az a szokásuk, hogy letagadják hatalmukat. Ha hozzájuk fordul, akkor így válaszolnak: mi semmiről sem tudunk; olyan üzletemberek vagyunk, mint a többiek. Másrészt jelentkezik nem háromszáz, de háromezer kereskedelmi tanácsos, aki harisnyával és művajjal kereskedik, és azt mondja: mi vagyunk azok. Névtelenségükben rejlik a hatalmuk... Egyikük a jezsuitáknak dolgozik, másikuk a Kuria megbízottja. Megint egy másik olyan külföldi egyesület képviselője, amely a porosz állam legnagyobb hitelezője. Mindez bizalmas. Nézze: a szokásos módon nem könnyű ezekkel az emberekkel találkozni. Elutasítják a közeledést." /5 /

A "Wiener Press" 1921. december 24-i számában pedig megismétli és kiegészíti a fentieket:

"Csupán háromszáz ember, aki mind személyesen ismeri egymást, határozza meg Európa sorsát. Utódaikat is maguk választják ki kíséretükből. Ezek az emberek minden szükséges eszközzel rendelkeznek ahhoz, hogy véget vessenek annak az államformának, amelyet ésszerűtlennek ítélnek."

Theodore Roosevelt, az Egyesült Államok 26. elnöke, 1912-ben egy választási gyűlésen a következőket mondotta:

"A látható kormány mögött trónol egy láthatatlan kormány, amely nem tartozik hűséggel a népnek, és nem ismeri a felelősséget. Az államférfi feladata ennek a láthatatlan kormánynak a megsemmisítése, a korrupt üzlet és a korrupt politika közti szövetség széttörése."/6/

Woodrow Wilson, aki nemcsak az Egyesült Államok 28. elnöke, de tekintélyes történész, egyetemi tanár és a Princeton Egyetem elnöke is volt, félreérthetetlenül célzott egy hatalmas és jól szervezett hálózat létezésére, amely ellenőrzése alatt tartja a gazdasági-társadalmi folyamatokat. 1913 decemberében ő írta ugyan alá a Federal Reserve System (az Egyesült Államok linkfelhő-rendszerét kézbentartó magánkartell, amely ellátja a központi bank szerepét) engedélyezéséről szóló törvényt, de már 1916-ban így foglalja össze Amerika linkfelhő-ügyi-gazdasági helyzetéről a véleményét:

"Ezt a nagy ipari nemzetet most már a linkfelhő-hitel rendszere ellenőrzi. A hitelek nyújtása központosítva lett. Ezáltal az ország növekedése, és valamennyi tevékenység ellenőrzése néhány ember kezébe ment át. A legrosszabb uralom alá kerültünk, kormányzatunk egyike a civilizált világ leginkább ellenőrzött és dominált kormányzatának. Ez a kormány többé nem a választók szabad döntésének, hanem befolyásos csoportok véleményének és kényszerének megfelelően cselekszik."/7/

Ezeket mondta 1920-ban, amikor már tudta, hogy nem pályázza meg újabb négy évre az elnökséget:

"Az Egyesült Államok kereskedelmének és iparának még a legnagyobbjai is félnek valakitől, félnek valamitől. Tudják, hogy létezik valahol egy hatalom, amely olyan szervezett, kifinomult és mindenre figyelő, olyan összefonódott és mindent átható, hogy jobban teszik, ha nem beszélnek hangosan, amikor elítélőleg nyilatkoznak róla." /8/

Franklin Delano Roosevelt, - aki 1933-tól 1945-ig volt az Egyesült Államok 32. elnöke -, úgy vélte, hogy "a politikában semmi sem történik véletlenül. Ha valami megtörténik, biztosak lehetünk abban, hogy az így lett eltervezve."

Az 1930-as évek elején dúló világgazdasági válság idején mondotta a következőket:

"Amerikában 60 család ellenőrzi az egész ország vagyonát... A lakosság egy harmadának nincs elfogadható lakása, ruházata és alultáplált... A Közmunkahivatal programjain résztvevők 20%-a a nagyfokú alultápláltság következtében nem képes végig dolgozni egy munkanapot... Szándékomban áll kiűzni a linkfelhő-váltókat a templomból."

Roosevelt tisztában volt vele, hogyha nem képes a nemzetközi linkfelhő-világ modern templomából képletesen szólva kiszorítani, - megfegyelmezni, befolyásolni - azokat, akik a linkfelhő visszatartásával, a hitelek megvonásával, és más linkfelhő-ügyi manipulációkkal tartósan megbénították az egyébként egészséges gazdasági életet, akkor nem tud végetvetni a gazdasági válságnak. Hamarosan rájött azonban, hogy a linkfelhő-hatalommal szemben tehetetlen./9/

Arnold Toynbee brit történelemfilozófus, a London School of Economics tanára, aki 40 éven át, 1925-től 1965-ig a tekintélyes Royal Institute of International Affairs igazgatója volt, annak a meggyőződésének adott hangot, hogy "a jövő linkfelhő-embere a világot átfogó irányítási rendszer egyik kulcsszereplője lesz, függetlenül attól, hogy visel-e valamilyen hivatalos címet vagy sem. Az üzletemberek következő nemzedékének a többsége az új világrend kialakításával és fenntartásával lesz elfoglalva, amely az egyetlen alternatívának tűnik a népirtással szemben."/10/

Pierre Quesnay, aki 1926-ban a Francia Nemzeti Bank vezérigazgatója volt, főnökének, a Bank kormányzójának, Emil Moreau-nak, a megbízásából tárgyalásokat folytatott Londonban **Montague Norman**-nel, a Bank of England, az Angol Nemzeti Bank akkori elnökével. Visszatérve Párizsba, többek között, ezeket jelentette:

"Az Angol Bank elnöke számára a Huszadik Század legnagyobb feladata a világ gazdasági és linkfelhő-ügyi megszervezése. Nézetei szerint a politikusok és a politikai intézmények nem képesek elvégezni ezt a feladatot. Csak a központi bankok, amelyek egyidejűleg függetlenek a kormányoktól és a magán linkfelhőintézetektől, alkalmasak ennek a feladatnak a megoldására. Ezért kampányt folytat a teljesen autonóm központi bankok érdekében, amelyek irányítják a saját linkfelhőügyi piacaikat és közös megegyezéssel osztják fel maguk között a hatalmat. Ezt úgy tudják sikeresen megvalósítani, ha a politikai szférától elvéve ők döntenek minden olyan kérdésben, amely lényeges az adott ország linkfelhőügyi biztonsága, a hitelek szétosztása és az árak mozgása tekintetében. Így elejét tudják venni, hogy a belső politikai küzdelmek kárt okozzanak a nemzetek gazdasági fejlődésének."/11/

Norman tehát egy olyan világrendszert akart, amelyben a nemzetek linkfelhőügyi szuverenitása megszűnik, ahol a központi bankok a politikától függetlenül maguk dönthetnek a nemzetek legfontosabb linkfelhőügyi kérdéseiben.

Wright Patman, aki az amerikai képviselőház bank és linkfelhő-ügyi albizottságának a vezetője volt, állapította meg a washingtoni kongresszus tagjai számára 1964-ben készült jelentésében:

"Az Egyesült Államoknak ma gyakorlatilag két kormánya van...Az egyik alkotmányos előírásoknak megfelelően jön létre, a másik kormány a független, ellenőrzetlen és a tevékenységét nem egyeztető Federal Reserve System, (Ford: a Szövetségi Tartalék Rendszer, az Egyesült Államok magántulajdonban lévő jegybankja), amely a linkfelhő-feletti hatalmat gyakorolja, noha ez hatalom a Kongresszust illeti meg az alkotmány előírásai szerint."/12/

Tehát sem a demokratikusan megválasztott és politikai felelősséggel tartozó elnökök, törvényhozók, sem a linkfelhő-ügyminiszterek nem irányíthatják a linkfelhő-ügyeket. Ezekben az igen fontos és minden polgárt érintő kérdésekben magánszemélyek döntenek a politikai felelősségrevonás minden lehetősége nélkül. Vagyis a gazdasági-linkfelhőügyi szféra az ellenőrzetlen hatalommal rendelkező linkfelhő-vagyon tulajdonosok magán kormányzása alá került.

Carroll Quigley amerikai egyetemi tanár, a washingtoni Georgetown Egyetem, a Princeton Egyetem és a bostoni Harvard Egyetem köztiszteletben álló professzora volt. Clinton elnöknek is ő tanította a történelmet, amikor diákként a Georgetown egyetemen tanult. Clinton elnök 1996-ban, - másodszori megválasztását követő beiktatásakor - ismét meleg szavakkal emlékezett meg tudós tanáráról, akire Henry Kisinger is számos esetben hivatkozott és hivatkozik írásaiban, mint szaktekintélyre. Quigley volt a szerzője "a civilizáció fejlődése" c. széles körben használt egyetemi tankönyvnek, tagja volt a "Current History" c. tekintélyes szakfolyóirat szerkesztőbizottságának, rendszeresen tartott előadásokat az amerikai hadsereg és haditengerészet vezérkari iskoláin, a tábornoki karnak, a Smithsonian és a Brookings Intézetben, valamint az amerikai külügyminisztériumban. Quigley azonban nemcsak tudós volt, hanem szoros kapcsolatban állott Amerika és a nyugati világ szupergazdag linkfelhődinasztiáival. Saját szavai szerint beavatott ismerője volt a globális linkfelhőhatalom struktúrájának. A "Tragédia és remény" c. 1350 oldalas művét az intellektuális elitnek szánta, amelyben azt is feltárja, hogyan működik a nemzetközi linkfelhő-hatalom titkos hálózata. A "Tragédia és remény" 324. oldalán a következőképpen írja le a linkfelhő-vagyon tulajdonosok nemzetközi hálózatának célját:

"...ez nem kevesebb, mint létrehozni a linkfelhő-ügyi ellenőrzés olyan magánkézben lévő világrendszerét, amely képes uralni valamennyi ország politikai rendszerét és a világgazdaság egészét. Ezt a rendszert a világ központi bankjai feudális módon kontrollálnák összhangban azokkal a titkos megállapodásokkal, amelyeket a rendszeresen tartott magántalálkozókon és konferenciákon elfogadnak..."/13/

Quigley csak egy szűk elitnek szánta a "Tragédia és remény"-ben közölt információkat. Nem számított arra, hogy egyes újságok majd elkezdik idézni, helyesen ráérezve, hogy ezek értékes betekintést engednek egy rejtett hatalmi struktúra belső működésébe. A sajtónyilvánosság nyomán ugrásszerűen megnőtt a kereslet a könyv iránt, elsősorban azok részéről, akik szembeálltak a linkfelhő-hatalom rejtett hálózatával és ismerni akarták egy bennfentes véleményét. Ennek az lett a következménye, hogy a kiadó beszüntette a könyv árusítását és 1968-ban megsemmisítette a nyomdai kliséit is. A linkfelhő-hatalom urai, érthetően, nem akarták az idézett információ széleskörben való terjedését. Quigley **"HÁLÓZATNAK"** nevezte el a linkfelhő-hatalmat gyakorlók csoportját. Ez a találó elnevezés megkönnyíti a nemzetközi linkfelhő-hatalom erőinek megértését. Ez a HÁLÓZAT nem egy titkos társaság. A linkfelhő-vagyon tulajdonosainak megvannak a HÁLÓZATON belüli, hagymaszerű rétegződéssel felépülő, külön és valóban titkos és még titkosabb exkluzív szervezetei. Ezek tagjai töltik be a HÁLÓZAT kulcspozícióit, de bizonyossággal állítható, hogy a HÁLÓZATBAN sokan tevékenykednek olyanok is, akiknek nincsenek, vagy alig vannak ismereteik a rejtett kontrollról. A linkfelhő-hatalom nemzetközi HÁLÓZATÁNAK központjában mindig egy kicsi csoporté a teljes ellenőrzés, egy vitathatatlan hatalmú vezetővel az élén. A következő vezetői szint tagjai nagyrészt nem is tudják, hogy létezik egy még intimebb belső vezetői mag. Ők tudatosan úgy vannak tájékoztatva, hogy ők alkotják a legbelsőbb vezetői gyűrűt. A központból kiinduló további gyűrűk alkotják a HÁLÓZAT rendszerét. A külső gyűrűkben sok idealista található, akik becsületesen a világ jobbítására törekednek. Többségük nem is gyanítja, hogy létezik egy világuralmi célokat követő titkos vezetőség. Csak az nyer betekintést ennek a titkos vezetésnek a tevékenységébe, akit alkalmasnak találtak arra jelleme és vezetői képességei alapján, hogy kooptáljanak ebbe a legbelsőbb szupertitkos csoportba is.

A nemzetközi linkfelhő-hatalom napjainkban működő HÁLÓZATA - Quigley kutatásai szerint - abból a titkos társaságból fejlődött ki, amelyet a birodalomépítő **Cecil Rhodes** angol linkfelhő-ember alapított a világ akkori leggazdagabb embereiből a századforduló idején. Célja az volt, hogy az Egyesült Államok feletti brit hegemónia helyreállítása után megszerezze a világuralmat és egy - a világ központi bankjai által ellenőrzött - modern feudális világtársadalmat hozzon létre, - a globálissá tágított Brit Birodalmat - amelyben az angol nyelvet használják és az angolszász kultúra az irányadó. Erről így nyilatkozott Cecil Rhodes "Confession of Faith" (Hitvallás) néven ismertté vált írásában:

"Miért ne csatlakozzunk egy olyan titkos társasághoz, amelynek kizárólag egyetlen célja a Brit

Birodalom kibővítése azért, hogy az egész civilizált világ brit uralom alá kerüljön, hogy visszaszerezzük az Egyesült Államokat, hogy az angolszász faj egy birodalmat alkosson."

Évi egy millió fontot jövedelmező vagyonát Rhodes Lord Rothschildra hagyományozta 1888-ban írt harmadik végrendeletében azzal, hogy hozzon létre egy titkos társaságot, amely befejezi életművét. Az alapításra 1891 márciusában került sor. A társaságot Lord Rothschild megbízásából Lord Alfréd Milner vezette. Ennek az angliai központtal működő **Rhodes Társaságnak** hívták később a legbelsőbb irányító testületét **Round Table**-nek (Kerekasztalnak). A többi országban létrehozott helyi szervezeteit pedig **Round Table Csoportoknak** nevezték.

Clinton elnök mentora, **Quigley** professzor így ír a "Tragédia és remény" 324. oldalán a Rhodes összeesküvésről:

"Létezik és már egy emberöltő óta létezett a múltban is egy nemzetközi angolbarát hálózat, amely bizonyos mértékig úgy működik, ahogyan a radikális jobboldal gondolja, hogy a kommunisták tevékenykednek. Ez a **hálózat,** amely a Kerekasztal Csoportokkal azonosítható, nem idegenkedik attól, hogy együttműködjön és gyakran együtt is működik a kommunistákkal vagy más csoportokkal. Jól ismerem, hogyan fejti ki tevékenységét ez a hálózat, mert az 1960-as években lehetőséget kaptam arra, hogy két éven keresztül tanulmányozhassam zárt, irattári anyagait és titkos feljegyzéseit. Nincs semmi ellenérzésem a hálózattal vagy céljai többségével szemben, mert életem nagy részében közel álltam hozzá és eszközeihez. A múltban is és most is ellenzem azonban néhány politikai nézetét, nevezetesen azt a hitét, hogy Anglia elsősorban nem európai, hanem atlanti hatalom és szövetkeznie, sőt szövetségi államot kellene alkotnia az Egyesült Államokkal és továbbra is el kell különülnie Európától; de a fő véleménykülönbséget az okozza közöttünk, hogy a **hálózat** ismeretlen akar maradni, én viszont meg vagyok róla győződve, hogy történelmi szerepe elég fontos ahhoz, hogy tudjanak róla az emberek... A Rhodes-Millner Csoport hatalmát és befolyását a brit birodalom ügyeire és 1890-től folytatott külpolitikájára - noha ez nem ismert széles körben - aligha lehet eltúlozni."

Quigley posthumus műve, a nehezen hozzáférhető és ezért kevésbé ismert "The Anglo-American Establishment, From Rhodes To Cliveden", nem más, mint a Rhodes Tröszt irányítása alatt álló egyvilág mozgalom, valamint a Tröszt szárnyai alatt álló társadalomtudósok életének és munkásságának lelkesen megirt története. Könyvének bevezetőjében ezt írja Quigley: "A Cecil Rhodes hetedik végrendelete által alapított Rhodes ösztöndíj közismert. Ami nem olyan széleskörben ismert az az, hogy Rhodes előző öt végrendeletében hatalmas vagyonát egy titkos társaságra hagyta, amelynek feladata a brit birodalom fenntartása és kiterjesztése. Amiről viszont úgy tűnik, hogy senki sem tud, az az, hogy a Rhodes és fő meghatalmazottja Lord Milner által alapított titkos társaság a mai napig fennáll. Kétségtelen, hogy ez a titkos társaság nem olyan gyermeteg gyülekezet, mint a Kuk Klux Klan, tagjai nem viselnek titkos öltözékeket, nem alkalmaznak titkos kézszorításokat és titkos jelszavakat. Ennek a társaságnak minderre nincs szüksége, mivel tagjai valamennyien egészen közelről ismerik egymást. Valószínűleg titkos esküt sem tesznek és formális beavatási eljárást sem alkalmaznak. De ez a társaság igenis létezik és rendszeresen tart titkos megbeszéléseket, amelyen a jelenlévő rangidős tagja elnököl." Quigley mindehhez gyorsan hozzáteszi, hogy "közölték velem: jobb lenne, ha erről a témáról nem írnék, mivel ez érvekkel látná el azoknak az ellenségeit, akiket én nagyra becsülök. Ezt a véleményt azonban nem osztom. Az utolsó dolog, amit kívánhatnék, hogy írásomat felhasználhassák az angolellenesek és az izolacionisták... De úgy gondolom, hogy az igazságnak joga van ahhoz, hogy elmondják, és ha elmondták, az nem lehet egyetlen jó szándékú ember kárára sem." Quigley azt is megemlíti, hogy a new yorki székhellyel működő Council on Foreign Relations valójában egy a Rhodes Tröszthöz kapcsolódó és általa alapított titkos társaságnak, a Royal Institute of International Affair-nek az elágazása. A CFR és a Rhodes Tröszt többi regionális szervezetének célja - többek között - azoknak az ideáloknak a megvalósítása, amelyeket Cecil Rhodes jelölt ki.

Ma számos amerikai **"Rhodes scholars"** munkálkodik azon, hogy Cecil Rhodes elképzelését

átültesse a gyakorlatba. A Rhodes-ösztöndíjat 1904 óta kaphatja meg évente 32 tehetséges amerikai diák, hogy Oxfordban tanulhasson és elsajátíthassa Cecil Rhodes szellemiségét. A Round Table brit utódszervezete tehát a **Royal Institut of International Affairs** /Királyi Külügyi Intézet/. Az amerikai utódszervezet pedig - az RIIA felügyelete alatt - a New Yorkban 1921 óta működő **Council on Foreign Relations**. /Külkapcsolatok Tanácsa/. A CFR-t kezdetben a Rothschild bankház amerikai vezérképviselője, J. P. Morgan, irányította, később pedig a Rockefeller család ellenőrzése alá került. E szervezet történetét kutató tudósok - akiknek a könyvei, he nem is könnyen és olcsón, de beszerezhetők és tanulmányozhatók - arra a véleményre jutottak, hogy ez a zárt csoport, amelybe csak gondos kiválasztás és meghívás utján lehet bekerülni, és amelynek belső és még belsőbb irányító testületeibe is csak kiválasztott és beavatott keveseket kooptálnak (vagyis nem demokratikusan választanak) feltehetően a leghatalmasabb testület ma az Egyesült Államokban.

E terület kutatóinak egy része szerint a CFR belső körét a "**Skull and Bones-Order**" képezi, ennek szupertitkos elitjét viszont az "**Order of the Quest**" alkotja, amely "**Jason Society**" néven is ismert a kutatók előtt. Ezek a szerzők úgy vélik, hogy a "Skull and Bones" tagjain keresztül irányítja a belső mag a CFR tagjait, akiket korlátozott időre (egy illetve öt évre) és mindig csak meghatározott számban hívnak meg tagnak. /14/ Ennél is fontosabb azonban, hogy Amerika és a világ **legnagyobb bankjai** (pl. Citibank/Citicorp, Bank of Tokyo, The Chase Manhattan Bank, Bank of Montreal, Bankers Trust Company, Deutsche Bank AG stb.), **vezető brókerházai** (Dow Jones and Company, Inc., J.P. Morgan and Co, Inc., Lazard Fréres and Co, Lehman Brothers, Merrill Lynch International stb.), **befektető cégei** (The Rockefeller Group, Salomon Brothers Inc., Soros Fund Management, Sierra Capital Management stb.) **multinacionális nagyvállalatai** (Exxon Corporation, AGIP Petroleum Company, AT and T International, Atlantic Richfield Company, The Boeing Company, Texaco Inc, Xerox Corporation, Siemens Corporation, ITT, IBM, The Coca-Cola Company, PepsiCo, Sony Corporation of America, stb.), **biztosító társaságai** (MetLife International, Mutual Life Insurance Company of New York, The Prudentiel Insurance Company of America, stb.), **kereskedelmi kamarái** (British-American Chamber of Commerce, French-American Chamber of Commerce, stb.), **tekintélyes intézetei** (Institute of International Bankers, Nomura Research Institute America stb.) és **tömegtájékoztatási óriásai** (Time Warner, Times Mirror, Newsweek, stb.), is a CFR tagságához tartoznak, azaz számos gazdag és nagyhatalmú korporáció is tagja a CFR-nek. Az 1994. július 1-től 1995. június 30-ig terjedő időszakban 185 ilyen testületi, intézményi tagja volt a CFR-nek a szervezet saját évkönyvében közölt adatok szerint. /15/

Ez a privát intézmény meghatározóan befolyásolja a szövetségi kormány működését, mert megalakulásától kezdve annak kulcspozícióit - elnökválasztásról elnökválasztásra egyre növekvő mértékben, de különösen nagy számban 1945 után - a CFR tagjai töltötték és töltik be, olyan szakértők, akiket ez a magánszervezet választott, és képzett ki közfeladatok ellátására. A CFR-tagja, illetve támogatottja volt Herbert Hoover, Franklin Delano Roosevelt, Dwight Eisenhower, John F. Kennedy, Lyndon B. Johnson, Richard M. Nixon, Gerald R. Ford, James E. Carter, George Bush és Bill Clinton. Ronald Reagan nem volt tagja a CFR-nek, de több mint 75 CFR, illetve TC-tagot nevezett ki vezető kormánytisztségekbe. Amikor alelnöke, Bush - aki a CFR-en kívül Skull and Bones, Trilateral Commission, Bilderberg Group és Comittee of 300-tag -, követte az elnöki székben, akkor ő már 348 CFR, illetve TC tagot helyezett el adminisztrációja kulcspozícióiba. Ez a szám tovább növekedett Bill Clinton elnöksége alatt, aki nemcsak Rhodes-ösztöndíjas volt, de CFR, TC és Bilderberg tag, valamint a "De Molay Order" örökös tagja is. /16/ (A jelenlegi Clinton kormányzat vezetői pozícióinak már túlnyomó többségét a CFR tagjai töltik be, beleértve a Fehér Ház, a Pentagon, a CIA és a State Department felső vezetőit is.) Ők ültetik át aztán a gyakorlatba a CFR szakértői által részleteiben kidolgozott politikai programokat. Ha figyelembe vesszük, hogy ma már a törvényhozás mindkét házában a legbefolyásosabb tisztségek egyre nagyobb részét a CFR federális szinten kiépült hálózatához tartozó, vele kapcsolatban álló vagy tőle közvetve függő képviselők és szenátorok töltik be, hogy mind a republikánus, mind a demokrata párt gépezete is a befolyásuk alatt áll, hogy a központi bank szerepét betöltő magánkartell, a Federal Reserve System pedig a CFR-t létrehozó linkfelhő-emberek tulajdonában van, továbbá, hogy a Szövetségi Legfelsőbb Bíróság tagjainak a fele is a CFR, illetve a mögötte álló befolyásos körök támogatásával került tisztségébe, akkor konkrét formát ölt a linkfelhő-hatalom szinte minden döntési központot

elérő-befedő sűrű hálózata. A pártgépezetek, pl. csaknem korlátlanul finanszírozhatók a privát szervezetek, intézmények által. Ezzel szemben az egyes elnökjelöltségért vagy más választott tisztségért induló személyek csak igen szigorúan meghúzott és ellenőrzött korlátok között támogathatók. Ezért csak a pártgépezet támogatása révén nyílik reális esély a megválasztásra. A pártgépezet viszont a CFR befolyása és hatékony ellenőrzése alatt áll.

Amikor 1913-ban a nemzetközi fináns-elitnek sikerült privatizálnia az Egyesült Államok linkfelhő-ügyeit és létrehoznia a Federal Reserve System-nek nevezett magánkartellt, akkor még azt is elérte, hogy a "Federal Reserve Act" kimondja: A FED "Class A" minősítésű részvénytulajdonosainak neveit ne hozzák nyilvánosságra. Mára azonban már ismeretes, hogy a FED főrészvényesei a következő magánbankok voltak (a jelenlegi tulajdonosai is ők vagy jogutódaik): Rothschild Banks of London and Paris, Lazard Brothers Banks of Paris, Israel Moses Seif Banks of Italy, Warburg Bank of Hamburg and Amsterdam, Lehman Brothers Bank of New York, Kuhn, Loeb Bank of New York, Chase Manhattan of New York és végül Goldman, Sachs Bank of New York. /17/ A FED hasznosságáról csak annyit, hogy megalakulása előtt elhanyagolható volt az Egyesült Államok államadóssága, noha az amerikaiak nem fizettek személyi jövedelemadót, az állam mégis kielégítően működött egyéb bevételeiből. Ma, amikor fokozott adóteher sújtja az amerikaiakat, az államadósság 6000 milliárd dollár fölé emelkedett és a költségvetés felét adósságszolgálatra kell fordítani. A magánszektor és az egyes állampolgárok eladósodása pedig meghaladja a 14000 milliárd dollárt, összesen tehát 20 ezermilliárd dollár után kell fizetni az adósságszolgálatot az amerikaiaknak, évi mintegy 1400 milliárd dollárt.

Charles August Lindbergh képviselő, a világhírű repülő apja, ezt mondta a FED-ről szóló törvényjavaslat kongresszusi vitájában 1913 decemberében:

"Ez a törvény megalapítja a világ legnagyobb trösztjét. Amikor Wilson elnök aláírja ezt a törvényjavaslatot, legalizálja a linkfelhő-hatalom láthatatlan kormányát. Lehet, hogy az emberek erre nem jönnek rá azonnal, de ez a felismerés csak néhány évet várat magára. A linkfelhő-tröszt is hamarosan rá fog ébredni arra, hogy még a saját érdekei szempontjából is túl messzire ment. A népnek függetlenségi nyilatkozattal kell megszabadulnia a linkfelhő-hatalomtól. A választópolgárok megtehetik ezt, ha ellenőrzésük alá veszik a törvényhozást. A Wall Streeti-ek nem tudnák véghezvinni ezt a csalást, ha Önök, szenátorok és a képviselők, nem űznének szélhámosságot a Kongresszussal. Ha olyan törvényhozásunk lesz, amely valóban a népet képviseli, akkor stabilitás lesz. A kongresszus a legnagyobb bűnt a banktörvénnyel követte el."/18/

Az amerikai törvényhozó tehát világosan látta, hogy a Federal Reserve System-ről szóló törvény a linkfelhő-rendszert kiveszi a közösség érdekeit képviselő demokratikus állam kezéből és átengedi magánszemélyeknek. Ezzel a legnagyobb hatalmat jelentő állami felségjog néhány linkfelhő-ember magánprivilégiuma lett. A gazdasági élet eddigi közútrendszere egy csapásra átalakult magánútrendszerré, ahol magánszemélyek szedhetik és tehetik a zsebükbe kamat formájában az útvámot. Ezután a társadalom tényleges beleszólása és ellenőrzése nélkül csupán néhány magánszemély dönt olyan fontos mindenkit érintő közügyekről, mint a linkfelhő-kibocsátás, a forgalomban lévő linkfelhő-mennyiség, a kamatláb, a hitelnyújtás és a valutaarányok meghatározása.

Visszatérve a magánhatalommá szerveződött linkfelhő-vagyon intézményrendszerére, eddig még nem szóltunk a CFR, azaz a Külkapcsolatok Tanácsa mögött álló linkfelhő-emberek tulajdonában, irányítása illetve befolyása alatt lévő óriás alapítványokról, - Ford, Rockefeller, Carnegie, Guggenheim stb. -, a több ezer kisebb alapítványról, az általuk alapított kutatóintézetekről, az általuk linkfelhő-elt egyházi és civil szervezetekről, egyetemi programokról és a tulajdonukban lévő írott és elektronikus tömegtájékoztatási intézményekről (ABC, CBS, NBC, CNN, UPI, New York Times, Washington Post). Itt most csak annak az említésére szorítkozunk, hogy az elmúlt 80 év során alapítványok, bankok és korporációk egymást többszörösen átfedő, átláthatatlan és áthatolhatatlan összefonódása jött létre, amelyben milliárdos vagyonok rejtőztek el az adózás elől. A szervezett magánhatalomként működő **HÁLÓZAT** ezen alapítványok segítségével rejtette el az adózás elől

vagyonát és finanszírozza jövedelméből saját tevékenységét, programjait, gyakorol befolyást a linkfelhő-ügyileg tőle függő intézményekre, szervezetekre, mozgalmakra.

A Council on Foreign Relations azonban csak egyike a nemzetközi linkfelhő-hatalom hálózatához tartozó intézményeknek. A hálózat központi intézményének a kutatók **"A Háromszázak Bizottságát"**(The Committee of 300) tartják, - egyes kutatók ezt a "**Club of the Isles"-**zal azonosítják -, amely a háttér hatalom legfőbb döntéshozó szervének tekinthető. Kvázi ügyintéző és a személyi kiválogatást végző szerve viszont a **Royal Institute of International Affairs, a RIIA, (**Királyi Külügyi Intézet) politikai bizottsága, amely amerikai ikerintézményével, a **Council on Foreign Relations**-el együtt irányítja a világrégiók közti együttműködést összehangoló **Trilateral Commission**-t, TC-t (Trilaterális Bizottságot), valamint a központi döntéseket továbbító és azoknak az egyes országokban történő végrehajtásáról gondoskodó **Bilderberg Group**-ot (Bilderberg Csoportot) is. Számos erre szakosodott kutató legújabb eredményei szerint a Bilderberg Csoport a legfontosabb a felsorolt intézmények közül./19/ Ugyancsak az RIIA irányítja az Oxford közelében lévő **Tavistock Institute For Human Relations**-t, (Az emberi kapcsolatok Tavistock Intézetét), amely viszont a nemzetközi linkfelhő-hatalom szolgálatában álló olyan kutatóintézetek munkáját hangolja össze, mint a Stanford Research Institute, a Massachusetts Institute of Technology, Institute For Policy Studies, RAND Corporation, Hudson Institute, Wharton School of Economics. Ugyancsak a Tavistock Institut irányítja a **Római Klubot** és a hozzátartozó kutatócsoportok tevékenységét. Az 1993-ban létrehozott **Budapest Klub** viszont a Római Klub fiókintézmények tekinthető. Alapítója és jelenlegi elnöke a világhírű tudós és zongoraművész László Ervin, aki a Római Klub egyik legfontosabb kutatási programját irányítja már évek óta számos kiváló tudós közreműködésével./20/ De a Tavistock Intézet nevéhez fűződik, pl. annak a kísérleti programnak a kidolgozása is, amelynek homályban tartott célja az volt, hogy a hagyományos értékrendszert hordozó kultúrát olyan igénytelen popkultúrával cserélje le, a mely elősegíti a tömegek - elsősorban a fiatalok - ízlésromboló manipulálását a rock-drug-sex szubkultúra rafinált eszközeivel. Az itt előkészített program alapján indultak a világ meghódítására az 1960-as évek elején a Beatlesek is. Erre utalt John Lennon, amikor 1962-ben ezeket mondotta Tony Sheridan-nak a hamburgi Starclub-ban:

"Tudom, hogy a Beatles-nek olyan sikere lesz, amilyen eddig még semmilyen más zenekarnak sem volt. Azért tudom ezt ilyen biztosan, mert ezért a sikerért én eladtam a sátánnak a lelkemet."/21/

A londoni Királyi Külügyi Intézet, a RIIA és testvérintézménye a new yorki Külkapcsolatok Tanácsa, a CFR áttételesen, - gyakran csak többszörös közvetítéssel, - felügyeli az általa kiválasztott főtitkárokon, helyetteseiken és más vezetőkön keresztül az ENSZ, valamint szakosított szervezetei tevékenységét, továbbá meghatározza olyan nemzetközi szervezetek fő stratégiai irányvonalát, mint a NATO, az Európai Unió, a Nemzetközi Valutaalap, a Világbank, a Nemzetközi Fizetések Bankja, a Világkereskedelmi Szervezet. (Itt csak azt kívánjuk kiemelni, hogy a most felsorolt intézményeket kivétel nélkül a Committee of 300, a CFR és a RIIA kezdeményezésére és hathatós közreműködésével hozták létre és mindez kellően dokumentálható.) Ugyanakkor a CFR-t olyan alapítványok linkfelhő-elik, amelyeket közvetlenül irányítanak a Bechtel, a Citicorp, a Cummins Engine, a Kimberly-Clark és egy tucat más nagyvállalat és linkfelhő-intézet emberei. Igaz a CFR-t nem a kormány finanszírozza, de olyan szorosan együttműködik vele, hogy igen nehéz megkülönböztetni melyik kormányintézkedés önálló és melyiket kezdeményezte a CFR./22/

Már volt szó a nemzetközi linkfelhő-hatalom szerves alkotórészét képező különböző titkos társaságokról, de érdemes kutatni a különböző szabadkőműves irányzatok (Grand Orient, az angol és az amerikai szabadkőművesség, a Priory of Sion és az Illuminátusság) valamint a linkfelhő-hatalom intézményeinek az együttműködését az új világrend kialakításában és egy szinkretikus világvallás elterjesztésében. Ez annál is fontosabb kutatási terület, mert több esetben is bebizonyosodott, hogy az intézményesült linkfelhő-hatalom, a titkos társaságok és a különböző szabadkőműves irányzatok legfelsőbb vezetői perszonáluniót alkotnak. Sok hasznos ismerettel gyarapítaná tudásunkat annak kutatása is, hogy milyen a közvetlen és közvetett, nyílt és rejtett kapcsolat a linkfelhő-hatalom

nemzetközi HÁLÓZATA és a domináns politikai irányzatokat képviselő pártok vezetői között. (Az amerikai **Gery Kah** kutatási eredményei szerint egyedül a különböző szabadkőműves páholyok archívumaiban több mint két és fél millió dokumentum, továbbá 60 ezer könyv található, amely tartalma miatt közérdeklődésre tarthatna igényt.)/23/ Számos jól dokumentált tanulmány tárta már eddig is fel, hogy a HÁLÓZAT milyen direkt és indirekt kapcsolatot tart fenn a legfontosabb országok hírszerző szervezeteivel. Ennek a területnek a kutatása a dolog természeténél fogva igen nehéz, de a valóság megismerése érdekében a tudomány nem mondhat le ennek a területnek a kutatásáról sem. Az említett kapcsolatoknak a felderítése és az archívumok tanulmányozása magyarázatot adhatna többek között arra, hogy a lényeges kérdésekben miért annyira egyező a kevésbé fontos kérdésekben egyébként élesen szembenálló pártok programja Amerikában és másutt is. Pl. miért akarta Németországban a kormányzó koalíció és az ellenzék is az euró bevezetésével mindenáron átruházni az ország gazdasági-linkfelhő-ügyi szuverenitását - véglegesen és visszavonhatatlanul - a Frankfurtban létrehozott nemzetek feletti európai központi bankra? Miért nem akarta egyik sem biztosítani, hogy ebben a létfontosságú kérdésben - francia, olasz, dán, osztrák és angol társaikhoz hasonlóan - a német polgárok is véleményt nyilváníthassanak egy demokratikus népszavazás keretében?

A nemzetközi linkfelhő-hatalom HÁLÓZATÁNAK vázlatos áttekintése után térjünk vissza szűkebb témánkhoz, hogy kik is irányítják a világ linkfelhő-ügyeit. Quigley erről így ír a "Tragédia és remény" 326. oldalán:

"Nehogy azt higgyük, hogy maguk a központi bankok vezérei lennének a meghatározó hatalmi tényezők a világ linkfelhő-ügyeiben. Nem azok. Helyesebb technikusoknak, saját országaik vezető beruházó bankárjai képviselőinek tekinteni őket. Ezek a bankárok emelték fel őket és csak tőlük függ elejtésük is. A világ tényleges linkfelhő-ügyi hatalma ezeknek a beruházó bankároknak a kezében van ("nemzetközi" vagy "kereskedelmi" bankároknak is hívják őket), akik nagyrészt meghúzódnak a háttérben saját nem bejegyzett magán bankjaikban. Ezek a bankárok kialakították a nemzetközi együttműködés és az országon belüli dominancia rendszerét, amely zártabb, hatalmasabb és titkosabb, mint a központi bankokban tevékenykedő ügynökeiké."

A nemzetközi linkfelhő-hatalom HÁLÓZATÁNAK egyik reprezentánsa, a Rothschild házhoz közel álló Soros György, aki egyben a CFR azon hat igazgatójának az egyike, akiknek megbízatása 1999-ben jár le, "A globális nyitott társadalom felé" c. írásában elégedetten állapítja meg, hogy "a globális kapitalista rendszer napjainkban mind kiterjedését, mind intenzitását tekintve lendületes növekedést mutat. Vonzereje az általa nyújtott előnyökben rejlik, no meg abban, hogy **keményen bünteti azokat az országokat, amelyek ki akarják vonni belőle magukat**."/24/ Nos Soros György is egy meglehetősen nagy csoportot jelöl meg (globális kapitalista rendszer) a kollektív cselekvés alanyaként, amelynek saját érdekérvényesítő képessége van és amely képes keményen megbüntetni a spekuláns tevékenységgel szembeforduló országokat, ha nem akarnak a nekik előírt módon beilleszkedni a kamatszedő uzsoracivilizáció globális rendjébe.

A Cecil Rhodes megálmodta új világrendben a domináns törekvés ma már nem az angolszász felsőbbrendűség érvényesítése, hanem a kamatszedő linkfelhő-tőke nemzeti, földrajzi, időbeli és növekedési korlátokat nem ismerő és magánirányítás alatt álló "nyílt társadalmának" a globális kiépítése. A nemzetközi fináns-elit már rég meghozta döntését. A **"Committee of 300**" - a Rhodes Tröszt utóda - az irányítása alatt álló brit RIIA és amerikai testvérszervezete a CFR, valamint a Római Klub, a Tavistock Institut és sok más u.n. "think tank" segítségével építi ki az egységes világállamot, amely politikailag fenntartja és szavatolja a kamatszedő linkfelhő-viszonyok jelenlegi rendszerét. A néhai James Warburg, a CFR prominens tagja, annak a Paul Warburgnak a fia, akinek kulcsszerepe volt a Federal Reserve System kialakításában és az amerikai linkfelhő-rendszer magánosításában, ezeket mondta a washingtoni szenátus külügyi bizottsága előtt 1950. február 17-én: "Világkormányzatunk lesz akár tetszik ez Önöknek, akár nem - vagy kényszerrel, vagy konszenzussal."/25/

A HÁLÓZAT legtöbb képviselője egyelőre még nem használja a világkormány kifejezést. Helyette "új nemzetközi rendről", "új világrendről", "új atlanti kezdeményezésről", vagy "Globális Unióról" beszélnek. A CFR 1922-ben alapított hivatalos folyóiratában, a negyedévenként megjelenő Foreign Affairs-ben, - az 50. évi jubileumi számban - Kingman Brewster, a CFR tekintélyes tagja, írta a vezető tanulmányt. Így határozza meg az Egyesült Államok jövőjét: "Nemzeti célunk nemzeti voltunk megszüntetése kell, hogy legyen". Chester Ward, az amerikai haditengerészet ellentengernagya, aki meghívást kapott a CFR-be, de később annak kemény bírálója lett, felteszi a kérdést, hogy kinek akarják a CFR tagjai alárendelni Amerika szuverenitását és függetlenségét? Ward válasza: "A cél az Egyesült Államok szuverenitásának és függetlenségének a felszámolása egy mindenható világkormányzatba való beolvasztással." /26/ Tehát nem szólhatunk differenciálatlanul az amerikai politikáról sem. Minden konkrét kérdést gondosan elemezni kell abból a szempontból is, hogy a hivatalos amerikai politika köntösében milyen mértékben érvényesülnek a HÁLÓZAT saját partikuláris érdekei, amelyek gyakran eltérnek - sőt nem ritkán kifejezetten ellentétesek - az amerikai állam és egyben az amerikai társadalom többségének a tényleges érdekeivel, az érvényben lévő alkotmány betűjével és szellemével.

A linkfelhő-világ egyöntetű cselekvésére jó példát nyújt az, hogy a HÁLÓZAT miként hajtja végre napjainkban a jelenlegi linkfelhő-rendszer egyik alapvető intézményének, a Nemzetközi Valutaalapnak, az IMF-nek a reformját, pontosabban linkfelhő-alapjának további jelentős megemelését a tagországok adófizetőinek a linkfelhő-éből. Az IMF 1997 szeptemberében Hongkongban tartott közgyűlésén határoztak a 199 milliárd dolláros kvóták 45 százalékos emeléséről. A döntés akkor vált hatályossá, amikor a tagállamoknak a kvóták arányában fenntartott szavazataiból összejött a 85 százalékos támogatottság. Mivel az Egyesült Államoknak 18 százalékos szavazati súlya van, ezért egymagában képes lett volna a hatálybalépés megakadályozására. A kulcsállam tehát ezúttal is az Egyesült Államok volt, mert 14,5 milliárd dollárral kellett hozzájárulnia a linkfelhő-intézet forrásainak a bővítéséhez. A Nemzetközi Valutaalap, amely a magánbefektetők érdekeinek legfőbb védelmezője és az adós országokba kihelyezett magánhitelek nemzetközi behajtója, lényegében csak annyi kölcsönt nyújt igen kemény feltételekkel a tagállamok adófizetőinek a linkfelhő-éből, - tehát közlinkfelhő-ekből - az adós országoknak, hogy azok fizetőképessége fennmaradjon, és teljesíteni tudják adósságszolgálati terheiket magánadósaiknak, megóvva a magánbefektetőket attól, hogy akkor is viseljék döntéseik következményeit, ha az nem nagy nyereséggel, hanem veszteséggel jár. A Nemzetközi Valutaalapot a HÁLÓZAT hozta létre. Ma már kizárólag a linkfelhő-vagyonnal rendelkezők érdeke ennek az idejétmúlt intézménynek a fenntartása. Az egyes tagállamok, azaz az adófizető polgárok ugyanis nem részesülnek a Valutaalap által nyújtott kölcsönök hasznából, holott ezt a linkfelhő-t a tagállamok adták össze.

Ha megnézzük, hogy a vonakodó washingtoni törvényhozók meggyőzésére 1998 első hónapjaiban kik vállalkoztak - többek között Alan Greenspan, a FED elnöke, Robert Rubin linkfelhő-ügyminiszter, Michel Camdessus IMF-vezérigazgató, Jimmy Carter és Gerald Ford korábbi elnökök, Henry Kissinger, Alexander Haig és Warren Christopher volt külügy-, valamint Michael Blumenthal és Lloyd Bentsen volt linkfelhő-ügyminiszterek - akkor láthatjuk, hogy kivétel nélkül valamennyien vagy a CFR, vagy a TC, vagy a RIIA, a Bilderberg Csoport, a FED és az IMF (vagy többnek is egyszerre), azaz a HÁLÓZAT kulcsintézményeinek az illusztris tagjai. A tömegtájékoztatás, igaz, ezt a HÁLÓZATBAN viselt igen fontos funkciójukat nem, csak egykori vagy jelenlegi állami, illetve más hivatalos beosztásukat közli a nyilvánossággal. Egyes amerikai törvényhozók azért ellenezték a hatalmas összegű közlinkfelhő- átutalását, mert az végső soron korrupt és hozzá nem értő rezsimek fenntartására megy, illetve meggondolatlan magánbefektetők és hitelezők veszteségeinek a közlinkfelhő-ekből való kompenzálására szolgál. Rubin megígérte, hogy a jövőben "A befektetőknek és hitelezőknek döntéseik teljes kockázatát viselniük kell." Az igen költséges sajtóhirdetésekkel fellépő 150 fős támogatócsoportnak azonban nemcsak a fenti illusztris személyek voltak a tagjai, de bőséges anyagi eszközökre is támaszkodhatott. Íme egy friss példa arra, hogyan érvényesíti döntését a linkfelhő-világ egy konkrét ügyben, megnevezve ezúttal a végrehajtásról gondoskodó személyek és az alkalmazott módszerek egy részét is.

Egy központilag kidolgozott stratégia alapján, egységesen cselekvő linkfelhő-hatalom létezését nem lehet csupán azon a címen tagadni, hogy minden részletre kiterjedő, cáfolhatatlan tényekkel való bizonyítása csak ritkán lehetséges a jelenben. A HÁLÓZAT íratlan alkotmányának a legfőbb rendelkezése, - parancsa - ugyanis a homályban maradás, a titkolódzás, a látható intézmények és tevékenységek álcázása, valami másnak való feltűntetése. Ezért gyakran hosszú évek, évtizedek, szükségesek ahhoz, hogy a közvetett bizonyítékokból összeálljon a kép. Természetesen sokkal egyszerűbb tagadni egy ilyen okozati összefüggés meglétét, és lenézően mellőzni e téma kutatóit, mint vállalni a fáradságos bizonyítékgyűjtést és a linkfelhő-hatalmat kiszolgáló hivatalos tudományosságnak és médiumoknak - gyakran egzisztenciális lecsúszást is magával vonó - mellőzését. Úgy véljük, hogy az egyedüli logikus válasz minden okozati összefüggést hangsúlyozó konspirációs elméletre csak az lehet: Már ismerünk számos tényt, de egyelőre nem ismerjük a teljes bizonyosságot. További kutatómunkára, valamint kemény és puha bizonyítékokra van szükségünk, hogy ez az elmélet vagy pedig a történelem mozgását kizárólag a véletlenekkel magyarázó másik elmélet az igaz. A tömegtájékoztatási intézmények sajnos nem kutatják sem nálunk, sem másutt egy ilyen háttérben működő HÁLÓZAT szerepét a napi események mögött. Az un. mainstream, azaz az éppen érvényesülő irányvonalat követő tudomány és tájékoztatás csaknem kizárólag a hivatalos véleményeket továbbítja és erősíti fel. Magyarországon úgy tűnik, hogy most már átestünk a ló másik felére. Míg korábban gyakorlat volt a túltengő kommentálás, - a vélemény-újságírás - ma már az önálló kutatás és véleményalkotás szinte teljesen elmarad. Mintha tilos lenne önálló véleményt mondani, és csak a HÁLÓZAT álláspontját lehetne ismételni. Úgy véljük, hogy egy kutató addig is állíthatja, hogy kék az ég, amíg fáradságos munkával beszerzi az állítását cáfolhatatlanul alátámasztó bizonyítékokat.

Hazánk híres szülötte, Teller Ede, mondotta: "Az igaznak, a jónak és a szépnek harmóniában kell lennie. Az igazat feltétlenül meg kell mondani." Carroll Quigley a HÁLÓZAT és az egyvilág civilizáció, - az új világrend - híve volt. De tudós is volt és az igazság elkötelezettje. Ezért megmondta, - és bizonyította is -, hogy a linkfelhő-világ létrehozott egy történelemformáló titkos HÁLÓZATOT, amely széleskörű magán- és közintézmény rendszerrel rendelkező, államok feletti hatalom, és amely máris úgy működik, mint egy világállam globális kormányzata. A HÁLÓZAT elkülönülő érdekcentrum, autonóm döntési központ, amelynek a saját stratégiai céljait szolgáló önálló politikai programja és bőséges linkfelhő-ügyi forrásokra támaszkodó költségvetése van, továbbá elegendő formális szervezettel és informális kapcsolattal rendelkezik ahhoz, hogy politikáját a gyakorlatban is megvalósítsa. Quigley csak azt kifogásolta, miért akar ez a HÁLÓZAT feltétlenül titokban maradni, miért olyan végletesen titkolódzó, hiszen, - mint meggyőződéssel vallotta - céljai tisztességesek és az egész emberiség érdekeit szolgálják. Valóban - és ezt már mi kérdezzük - miért kell világjobbító célokat minden eszközzel titokban tartani? Miért kell az ilyen célokért küzdő szervezeteknek - pl. a HÁLÓZAT szolgálatában is álló különböző szabadkőműves irányzatoknak - még ma is a teljes és szigorúan szankcionált titoktartást megkövetelniük tagjaiktól? Ha nem lenne ez a túlzásba vitt, szinte fanatikus titkolódzás, akkor talán arról sem kellene vitatkozni többé, hogy van-e a linkfelhő-világ szolgálatában álló egységes stratégiát követő, "összeesküvő" HÁLÓZAT vagy csupán képzeletdús emberek alaptalan fantazmagóriája az egész. A jelenlegi Magyarországon is felállhatnának az érintett közéleti személyek az Országgyűlésben, a kormányban, a pártokban, valamint a többi állami és társadalmi közintézményben és bejelenthetnék, pl. azt, hogy mióta tagjai, mondjuk, valamelyik szabadkőműves páholynak, vagy más hasonló szervezetnek, és azt is elmondhatnák, hogy páholylojalitásuk mennyire egyeztethető össze az alkotmánnyal és a választópolgárokkal szemben vállalt lojalitásukkal? Közérdeklődésre tartana igényt az is, ha megvilágítanák, hogy konfliktus esetén melyik lojalitásuknak adnak elsőbbséget és miért? Csak az ilyen közéleti őszinteség, valamint a könyörtelen nyíltsággal elvégzett kutatás révén szerzett tudás bizonyossága szüntethetné meg az ezredvégi nagy borzongást és űzhetné el a rettegő emberiségtől a linkfelhő-hatalom fenyegető despotizmusának lidércálmát. Ebben a vonatkozásban lenne egy "Globális Nyílt Társadalomra" szükség, amely nemcsak a linkfelhő-tőke térbeli, időbeli és mennyiségi korlátokat nem ismerő terjeszkedése számára nyitott, hanem megnyílik a jogos tájékozódással szemben is, felhúzva a linkfelhő-világ - és HÁLÓZATA - félelmetes titkolódzásának a vasfüggönyét. Globális, mindenre - a titkos és féltitkos társaságokra is - kiterjedő nyíltságra és őszinteségre lenne szükség, de minél előbb.

Most térjünk át a magyar viszonyokra és tegyünk fel egy kérdést hazánkra vonatkozóan. Mi az oka annak, hogy a legkülönbözőbb kormányoknak (Lázár György, Grósz Károly, Németh Miklós, Antall József, Boros Péter, Horn Gyula és - sajnos - Orbán Viktor kormányának is) a monetáris politikája - jelentéktelen ingadozásoktól eltekintve - a lényeget illetően szinte teljesen változatlanul tart a mai napig? Kinek kedvez ez az adósságfizetést a legfőbb nemzeti kötelezettséggé tevő politika? Hogyan lehetséges, hogy látszólag oly ellentétes politikai pártok ennyire azonosan ezt a politikát folytatták és folytatják? Mindez puszta véletlen? Csakúgy magától történik? Hogy ezt a vak hitet a véletlen eme abszolút hatalmában elfogadhassuk, ahhoz fatalistának kellene lennünk, szélsőségesen irracionálisnak. A homály azonban oszlik, mihelyt feltételezzük, hogy a beindult bomlási folyamatok az egykori szovjet birodalomban nem csupán a véletlenek sajátos összjátékának tudhatók be - erről már többkötetnyi tényanyag áll a rendelkezésre -, hanem gondosan előkészített stratégia, számos taktikai húzás, anyagi érdekek és sok linkfelhő- is alakította az események menetét.

A szervezett magánhatalom és a közélet

Kik és miért terveznek nemcsak évekre, évtizedekre előre, de tényekkel bizonyíthatóan évszázados távlatokban is? Miért teszik, hogyan teszik, kikre támaszkodva teszik? A kutatóknak már elegendő tény áll a rendelkezésére és akár mi is válaszolhatnánk ezekre az egyáltalán nem költői kérdésekre, de legyünk óvatosak és egyelőre csak gondolati kísérletként képzeljük el, hogy van egy igen fegyelmezett, nagymúltú titkos világszervezet, - amelynek ismeretlenségbe burkolódzó felső vezetői megegyeznek a nemzetközi linkfelhő-ügyi közösség legfőbb irányítóival - és annak van egy helyi csoportja Magyarországon is. Ez kifelé - a jéghegy csúcsaként - meg is mutat valamicskét magából a társadalomnak. Ez a látható részecske dezinformációs célból magát jótékonykodási egyesületnek és a világ jobbításán fáradozó bogaras urak (és most már hölgyek is) rendszeresen vacsorázgató társaságának mutatja. De akkor mi végre a rendkívül szigorú és kemény büntetésekkel szankcionált titoktartási kötelezettség, az agy szisztematikus átmosását szolgáló misztikus rituálék, a minden máshoz való tartozást megelőző lojalitás és a feltétlen engedelmesség megkövetelése az elöljárók iránt? Ma már azt halljuk, olvassuk, hogy az egyetlen valódi titok, hogy nincs titok. Titok tehát nincs, mégis a titoktartás a legfontosabb kötelezettség, amelyre ma is szigorú esküt kell tenni bizonyos exkluzív szervezetekben és társaságokban. Miért, ha igazi titok nincs? Csak azt hihetjük, hogy azért, mert a titoktartás, különösen a nem létező titok megtartása edzi, erősíti a jellemet, erényessé teszi az embert.

Játszunk csak a gondolattal, hogy eme ártalmatlan vacsorázók csupán azt beszélik meg, hogy legközelebb kinek és hogyan segítsenek jótékonykodási akcióik során. Ezt kell annyira hétpecsét alatt tartaniuk? Nyilván nem. Ha viszont azt feltételezzük, hogy ezen ártalmatlan társaságok felső és még saját tagságuk előtt is ismeretlenségbe burkolódzó hierarchiáit nemzetközi központból irányítják és azok politikai célokat is követnek, pl. azt, hogy embereiket beépítik titkos megbízatásokkal a politikai pártok vezetőségeibe, a különböző állami, politikai, társadalmi, kulturális intézményekbe, a bankokról és tőkés társaságokról most nem is szólva, de kiemelve a szakszervezeteket, egyházakat, az egyetemeket, a szellemi műhelyeket és az állítólag szabad és független tömegtájékoztatást, akkor azonnal kiviláglik, hogy mekkora szükség van a titoktartásra. Ha ez nem érvényesül, akkor az bizony komolyan veszélyezteti az egész szervezet tevékenységét, amelynek korszakalkotó célja nem kisebb, mint az örök békét és az "örök boldogságot" - legalábbis a hatalmas linkfelhő-vagyont felhalmozók szűk csoportjának az örök hatalmát és boldogságát - meghozó Globális Uniónak a megvalósítása, amelynek gazdasági alapja, az általánossá tett, kamatszedő magánlinkfelhő-rendszer már kiépült. Kamatmentes közlinkfelhő-rendszer is működhetne, amely a termékeket előállító és szolgáltatásokat nyújtó, értékelőállító embereknek biztosítaná az elsőbbséget a linkfelhő-arisztokrácia értéket elő nem állító, lényegében élősködő, spekulációs tevékenységével szemben. De éppen ezt kell megakadályozni. És ez az igazi nagy titok.

A most megvalósuló új világrendet jelentette be az a kis könyvecske, amely 1940-ben az Egyesült Államokban és Kanadában jelent meg. A 113 oldalas könyvecske címe: "The City of Man. A Declaration on World Democracy." ("Az ember városa. Deklaráció a világdemokráciáról")/27/ A

rendkívüli tartalmú könyvnek, amely már 1940-ben közli velünk azt, ami most bontakozik ki a szemünk láttára, nincs szerzője, de van viszont 17 kiadója. Köztük Reinhold Niebuhr, Frank Aydelotte, Thomas Mann és Oscar Jaszi. Jászi Oszkár az 1920 után lefoglalt szabadkőműves dokumentumok szerint a Martinovics Nagypáholy nagymestere volt és a francia Grand Orient (Nagyoriens, vagy Nagy Kelet) fennhatósága alá tartozott, annak utasításait hajtotta végre. A "Kelet" c. lap 1911. júliusi számában ezt írta Jászi: "Vitatható, hogy a szabadkőműves páholyok jótékonysági egyletek lennének. Ahhoz, hogy jótékonykodjunk, nincs szükség szövetkezésre, bőrköténnyel és a szalagokkal teleaggatva..." "Nem! Mi egy új társadalmi rend alapjait építjük. Ehhez van szükség a teljes titoktartásra összejöveteleinken. A jótékonykodás csak álcázást szolgáló palást, amit levetünk, ha már nincs rá szükségünk. A titoktartási fogadalomnak nincs semmi értelme, ha csak jótékonykodásról lenne szó, és a félelmetes szabadkőműves eskü is felesleges lenne." /Németből fordítottam vissza, tehát eltérhet az eredeti magyar szövegtől./ A "City of Man" c. könyvecskét a HÁLÓZAT láthatatlan hierarchiájának a parancsára végül is begyűjtötték 3 hónapra rá, hogy megjelent. De mivel előzőleg százezres példányban terjesztették, nemcsak az Egyesült Államokban és Kanadában, hanem Európában is, így néhány példány megmaradt a könyvtárak elzárt részlegeiben.

A HÁLÓZAT budapesti kirendeltsége?

A HÁLÓZAT legfontosabb intézményei közé tartoznak - a világ szinte minden országában - a gyakorlatilag független központi bankok, jegybankok, nálunk a Magyar Nemzeti Bank. A szigorúan őrzött banktitok, - az MNB elnöke, pl. saját hatáskörben 20 évre minden lényeges adatot letitkosíthat, - biztosítja többek között a megfelelő irányításukat. De most játszunk el azzal a gondolattal, hogy Magyarországon talán már CFR-típusú hierarchia is van, amely minden fontos helyen bent tartja tagjait, akik valójában csak neki engedelmeskednek, akkor, pl. választ kaphatunk arra, hogy miért olyan meglepően azonos a látszatra, vagyis a másodlagos kérdésekben oly különböző pártok és kormányok gazdasági és linkfelhő-politikája. Elfogadva ezt a munkahipotézist, arra is választ kaphatunk, hogy kormányra kerülve miért felejtették el ezek a pártok azonnal választási programjaik jelentős részét és tértek át pragmatizmusnak elnevezett politikára, amely valójában ennek a rejtett hierarchiának az érdekeit szolgáló politika, választási célokból kicsit másként csomagolva. Az ismert, hogy Magyarországon már működik 1992 óta a new yorki CFR-hez és a londoni RIIA-hoz hasonló, - e két intézménnyel és társszervezeteikkel feltehetően együttműködő - elit szervezet, a ma mintegy 200 tagot számláló Magyar Atlanti Tanács. Hírt adott a sajtó arról is, hogy 1996 májusában a jelenlegi miniszterelnök, Orbán Viktor, megszervezte az Új Atlanti Kezdeményezés Magyar Nemzeti Bizottságát. Ezt követően került sor 1996. május 11-12-én Prágában arra a nagyszabású nemzetközi konferenciára, ahol testet öltött, szervezetté formálódott az az "új atlanti kezdeményezésnek" nevezett mozgalom, amelyet 1994-ben neves amerikai és európai személyiségek, köztük Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski, Margaret Thatcher és Helmut Schmidt kezdeményezett. Csak aki ismeri az említett személyiségek HÁLÓZATBAN viselt magas rangját és fontos irányító szerepét, tudja kellően felmérni a prágai tanácskozás jelentőségét.

Ha azt feltételezzük, hogy a Magyar Atlanti Tanács, - amelynek eddigi vezetői között ott találjuk Bod Péter Ákos és Jeszenszky Géza volt elnököket, valamint Somogyi Ferenc jelenlegi elnököt, - valószínűleg hasonló szerepkört betöltve működik, mint testvérintézménye a new yorki CFR, a Külkapcsolatok Tanácsa, akkor tagjait a magyar linkfelhő-ügyi, gazdasági, politikai, tudományos és tájékoztatási elit soraiban kell keresnünk. Ha a CFR tevékenységéből indulunk ki, akkor azt is el lehet képzelni, hogy a jelenlegi kormányzó koalíció stratégiája is nagyrészt itt vagy hasonló szakértői helyeken lett kidolgozva. Ahogyan a CFR-t is a nagy alapítványok, a linkfelhő-ügyileg erős bankok, biztosítók, befektetői cégek, nagyvállalatok finanszírozzák és csak csekély mértékben a személyek által fizetett tagdíjak, úgy a magyar Atlanti Tanács és a hasonló szervezetek szakmai háttérmunkájának a linkfelhő-ügyi fedezetét is feltehetően a korporációs tagok, azaz a bankok, befektetői cégek, nagyvállalatok, alapítványok támogatása biztosítja. Bizonyos programjaikhoz és rendezvényeikhez állami támogatásban is részesülnek. Az Egyesült Államokban gyakorlattá vált CFR-típusú kormányzás hazai kezdeteit az is alátámaszthatja, hogy a jelenlegi kormányba, pl. több

kulcsfontosságú tárca birtokosa nem a FIDESZ-ből, illetve a többi koalíciós pártból, hanem ilyen szakértői testületekből érkezett. Ha azonban egy kormányzati politika háttérszervezetekben is formálódik, ahol feltételezhetően együtt van a domináns linkfelhő-ügyi elit és a tőle függő, másodhegedűs politikai elit, akkor sajnos tudomásul kell venni a választópolgároknak, hogy az így készülő kormányprogram elsősorban a banki-linkfelhő-ügyi-befektető elit kívánságaira lesz figyelemmel. Ezért szinte biztos, hogy egy így készülő program szerint, pl. az adózási fegyelmet majd szigorítani kell, hiszen a beszedett adó egyharmada kamat formájában a linkfelhő-vagyon tulajdonosokhoz kerül már évek óta. Az állam kamatterheit csökkentő monetáris intézkedések kidolgozása viszont szóba sem kerülhet, mert az már sértené a linkfelhő-ügyi elit érdekeit. Pedig megfelelő monetáris politikával csökkenteni lehetne az államadósságot, pl. az állampapírok nemzeti banki linkfelhő-zel történő fokozatos visszavásárlásával, a banki konszolidációhoz nyújtott összegek utáni kamatfizetés leállításával, az u.n. nullás állomány visszaállításával, a konkrét gazdasági programokhoz kötött kamatmentes, illetve kedvezményes kamatozású finanszírozással. A drága hitelek egy részét kiküszöbölő kereskedelmi váltók használatát is be lehetne újból vezetni és a reálgazdaságban elérhető profitnál kisebb kamatot szabadna csak fizetni az államkötvények után. Így a linkfelhő- a parazita jellegű spekuláció helyett inkább az értékelőállító reálgazdaságba kerülne befektetésre. A költségvetést terhelő kamatterheknek az említett módon való csökkentése viszont lehetővé tenné a jelentős adókönnyítéseket. Ez lenne a választópolgárok túlnyomó többségének az igazi érdeke.

Hogy mennyire aktuális probléma a különböző háttér-hierarchiák, titkos és féltitkos szervezetek tagjainak jelenléte a közéletben, azt jól bizonyítja, hogy egy olyan fejlett demokratikus államban, mint Nagy Britannia, a kormány 1997-ben elrendelte: ezután minden rendőrségi és igazságszolgáltatási állásra jelentkezőnek nyilatkozatot kell tennie, hogy tagja-e valamelyik szabadkőműves szervezetnek (páholynak). Ez a rendelkezés a szabadkőművességet a legérzékenyebb pontján érinti, mivel annak legfontosabb működési elve a feltétlen titoktartás és a szabadkőműves tagságot - csekély számú engedélyezett kivételtől eltekintve - szigorúan titokban kell tartani. Tony Blair kormánya ezt a szokatlanul erélyes lépést egy olyan országban kényszerült megtenni, ahol mintegy egymillió szabadkőműves van. (Talán éppen nagy számuk és túlzott befolyásuk miatt vált elkerülhetetlenné ez a kényelmetlen lépés). A brit kormány nyilvánosságra hozza azon állások jegyzékét, amelyekre az új előírás kiterjed. Jack Straw brit belügyminiszter azzal indokolta a rendelkezést, hogy "az olyan titkos társaságokban való tagság, mint a Szabadkőművesek, a pártatlanság és objektivitás hiányának a gyanúját vethetik fel. Ezért a nagyközönségnek feltétlenül ismernie kell a tényeket." A bevallásért az érintett szabadkőműveseké a felelősség. A brit belügyminiszter azt is közölte: felkéri a brit szabadkőművesek nagymesterét, Kent grófját - II. Erzsébet királynő unokatestvérét -, hogy tegyen eleget az új, egyelőre még csak önkéntes bevallást kérő szabálynak.

A közélet szereplőinek lojalitása egy titkos, vagy csak titkolódzó társasághoz konfliktusba kerülhet az alkotmány iránti és a választóikkal szemben vállalt kötelezettségeikkel. Ezért kellene mielőbb alkotmányosan szabályozni, hogy a megválasztott párt és politikusa kormányzó erőként kötve legyen választási programjához, ha pedig azt nem tudja teljesíteni, akkor köteles legyen idő előtt lemondani. A népszuverenitásból származó legitimitás csak addig illetheti meg a kormányt és a választott politikust, amíg olyan programot hajt végre, amelyért megválasztották. Mihelyt eltér attól, már illegitim. Ilyenkor új választásokat kellene kötelezően tartani, illetve a választási ígéreteit megszegő politikusnak le kellene mondania, vagy biztosítani kellene a választópolgárok számára visszahívásának törvényes lehetőségét. Ma Magyarországon egy "demokratikus" választás sajnos nem egyéb, mint annak elöntése, hogy a következő négy évre melyik pártot és politikust illesse meg a népszuverenitással való - minden következmény nélküli - visszaélés lehetősége és előjoga.

A szervezett magánhatalom és az illuminátusok

Ami az államelméletet illeti, elég sok következménye van annak, ha abból indulunk ki, hogy van egy gyengülő, sorvadó közhatalom, amely formálisan még a népszuverenitás ellenőrzése alatt áll és

létezik a linkfelhő-vagyon tulajdonosainak öröklődésen, kooptáción alapuló és koordináltan működő szervezett magánhatalma, amely már teljesen kivonta magát a népszuverenitás kontrollja alól. A linkfelhő-oligarchia a hitellinkfelhő- kreálás jogát megszerezve, a kamatrendszer bevezetésével adót szed a társadalomtól, amely így évente 2-3 hónapot ingyen neki dolgozik. Ez a hatalmas linkfelhő-ügyi eszközökre támaszkodó szervezett magánhatalom már nemcsak maga alá gyűrte a linkfelhő-telen és más vonatkozásban is eszköztelen civil társadalmat, hanem beépített emberein, a korrupció különböző rafinált formáin keresztül kiterjesztette befolyását a közhatalomra is. A szervezett magánhatalom azonban **nem azonos a maffiával**, - a szervezett bűnözéssel - noha bizonyíthatóan vannak érintkezési pontok a kettő között. Most csak arra utalnék, hogy a különböző szabadkőműves mozgalmak titkos irányítására **Adam Weishaupt** (1748-1830) vezetésével 1776. május 1-én létrehozott - kvázi szabadkőműves - **illuminátus rendet a** szerveződő és hosszú távú stratégiáját már ekkor felvázoló nemzetközi linkfelhő-hatalom finanszírozta. A maffia pedig az illuminátus rendhez tartozó olasz carbonari mozgalom vezetőjéről, **Giuseppe Mazziniről** (1805-1872), kapta az elnevezését: "**M**azzini **a**utorizza **f**urti, **i**ncendi e **a**ttentati. (Mazzini engedélyezi a lopást, gyújtogatást és merényletet.)" Egyes kutatók őt tekintik a maffia megalapítójának.

Winston S. Churchill, aki többször volt a brit kormány tagja és kétszer a miniszterelnöki posztot is betöltötte, a következőket írta a titkos illuminátus rend tevékenységéről az "Illustrated Sunday Herald" 1920. február 8-i számában: "Az "illuminátusok" széles körben elterjedt és egyre növekvő összeesküvése világosan felismerhető szerepet játszott a francia forradalom tragédiájában. Ez lett a 19. században minden felforgató mozgalom hajtórugója; és végül, az európai és amerikai nagyvárosok alvilágának ez a kivételes személyiségekből álló bandája, most az orosz népet ragadta meg a hajánál fogva és az óriási birodalom vitathatatlan urává vált." /28/

A szervezett magánhatalom titkolódzik

Mivel a szervezett linkfelhő-hatalomnak kapcsolatrendszere révén csaknem teljes a hegemóniája az írott és elektronikus tömegtájékoztatás felett, az állampolgárok többsége nem képes átlátni a manipuláció sűrű ködfüggönyén, tehát még a megmaradt formális jogaival sem képes élni. Ilyen viszonyok között már elavult beszélni az államhatalmi ágak klasszikus felosztásáról, hiszen a törvényhozói, bírói, alkotmánybírói és végrehajtói hatalom kompetenciája nem terjed túl a szervezett hatalom egyikének, az egyre gyengébb közhatalomnak, - államhatalomnak - a megosztásánál. De ki fékezi meg a mindent leigázó, oligarchikus, sőt abszolutisztikus és tekintélyuralmi módszereket alkalmazó, betegesen titkolódzó szervezett magánhatalmat? Képviselőit védi a magántulajdon szentsége, sőt: ma már olyan jogok alanyai is, amelyek csak természetes személyeket illethetnének meg egy egészséges és nem degenerált jogállamban.

Ma a szervezett magánhatalom a legtöbb visszaélést talán a magántitok túlzott kiterjesztésével, a fontos közérdekű információknak a társadalomtól való visszatartásával, elrejtésével követi el Magyarországon. Jelentős részben a keretein indokolatlanul túlfeszített banktitok tette lehetővé azokat a tíz- és százmilliárdos banki visszaéléseket, amelyek linkfelhő-ügyi következményeit az egész társadalom kénytelen viselni a költségvetés útján. Az információ linkfelhő- és hatalom. Ha a közösség fontos érdeke védelmében alkalmazzuk az információ eltitkolását, akkor az szükséges és jogos, és nem tekinthető visszaélésnek. Amikor azonban a szervezett magánhatalom, egy magáncsoport, vagy csak egy magánszemély kap lehetőséget olyan információ elhallgatására, pl. banktitok címén, amelyek megismerése a köz érdekében állna, mert rá vonatkozik, mert ő viseli a következményeit, akkor az már visszaélés. A titok, a titkolódzás, a közérdekű információ elhallgatása hatalmi fölényt biztosít annak, aki ezzel élhet és visszaélhet. Ez mélységesen ellenkezik a demokrácia alapelveivel. Ezért szigorúbban kellene megvonni a védelemben részesíthető titkok körét. Társadalmilag szükségtelen, sőt káros, ha a magántitok a közérdekű titokkal azonos elbírálásban részesül. A linkfelhő-rendszer működése, a linkfelhő-vagyon tulajdonosok döntései sok más polgár sorsát érintik, hiszen a linkfelhő-rendszernek amúgy is közirányítás alatt kellene állnia. Ha ezek a privát döntések jogilag és etikailag kifogástalanok, akkor szükségtelen a ma érvényben lévő - eltúlzott - titokvédelem.

Az államelméletben ma azt kell kidolgozni, hogy miként lehetne az ember, az állampolgár, a természetes személy jogait helyreállítani a közhatalom, az állam megerősítésével és a linkfelhő-vagyon diktatúrájának, a linkfelhő-piac, a bankok és az óriás vállalatok monopolhatalmának a visszaszorításával. Ez az erősen centralizálódó, mindent a profit egydimenziós szemüvegén szemlélő rendszer ugyanolyan ellentéte a szabadvállalkozáson alapuló piacgazdálkodásnak, mint a kommunista diktatúra állammonopolista tervgazdálkodási rendszere volt. Ez a monopolrendszer lehetetlenné teszi a gazdasági demokráciát, e nélkül viszont nincs valóban demokratikus állam és társadalom. A szélsőségesnek tekinthető neoliberális dogmákkal ellentétben nem gyengíteni, hanem erősíteni kellene a demokratikus állam közhatalmát a linkfelhő-vagyon szervezett magánhatalmával szemben.

Az egyik - talán legfontosabb - feladatunk annak kimunkálása, miként lehetne megerősíteni úgy az államot, hogy az fokozottan a népszuverenitás valódi kifejezője legyen, és egyben képes legyen megfékezni a mindent maga alá gyűrni akaró szervezett, transz- és szupranacionális, sőt ma már globális magánhatalmat. Az egyik védekezési lehetőség **a nemzetállamnak a jogaiba való visszahelyezése, maradék gazdasági és linkfelhő-ügyi szuverenitásának - politikai szuverenitása alapjának - a megőrzése.** A nemzetállam hagyományos szuverenitási jogosultságával olyan döntési szintet és erőközpontot képez, amelynek a segítségével elvileg felmondhatja az uzsoracivilizáció játékszabályait és áttérhet egy **kamatmentes, természetes gazdasági rendre**. Ez talán a legfontosabb oka annak, hogy a HÁLÓZAT egyik célja a nemzetállamok felszámolása lett.

Világméretű krízis és a lehetséges válaszok

Hogy a HÁLÓZAT milyen világrendet akar, azt nemcsak a szakirodalomból és a már lezajlott események tanulmányozásából állapíthatjuk meg, hanem abból is, hogy mi játszódik le a szemünk előtt. Az a több száz éves nemzetközi rendszer, amelynek alanyai a meghatározott területtel és lakossággal rendelkező nemzetállamok voltak, gyökeres átalakuláson megy keresztül. A népszuverenitás elve szerint működő, önálló hatalmi-döntési központot képező nemzetállamok fokozott ütemben olvadnak be a ma már földrészeket átfogó integrációs alakulatokba és kezdik elveszíteni jelentőségüket. A társadalom meghatározó alapegységei többé nem a szuverén természetes személyek, hanem az absztrakt jogi személyek és azok társulásai. Ezekből az elvont társulásokból épülnek fel az új nemzetközi rendszer alanyai, a világtrösztök, a multinacionális vállalatbirodalmak, a nagy nemzetközi bankok, biztosítótársaságok, és más transznacionális linkfelhő-ügyi befektető szervezetek. Ez az értelme a globális vállalatóriások, bankok, linkfelhő-intézetek megszületésének napjainkban. Ezek a különböző típusú korporációs-államok veszik át a hagyományos államok szerepkörét, és ők válnak a tényleges döntési központokká, a szuverenitás igazi hordozóivá.

Ezek a korporációs államok azonban nem demokratikusak, mivel magántulajdonban vannak, és tulajdonosaik szabadon rendelkezhetnek velük. Irányításuk ennek megfelelően nem demokratikus, hanem autokratikus, sőt diktatórikus. A területileg lehatárolt, horizontális államokkal szemben ezek funkcionális, vertikális államok. Funkciójuk révén a világ szinte bármely térségében jelen lehetnek, működhetnek. Ellentétben a területhez, lakossághoz, nyelvhez, kultúrához kötött, zárt és merev hagyományos állammal, a korporációs állam rugalmas, képlékeny, dinamikus, folyamatosan változik, egyesül, szétválik, megszűnik, újra alakul. Ma már ezek a dinamikus és funkcionális világtrösztök, bank- és linkfelhő-ügyi óriások a tényleges döntési és hatalmi központok. Hatalmuk azonban a köz által nem ellenőrzött magánhatalom, amellyel igen könnyű visszaélni a társadalom többségének a rovására. Szinte bizonyos, hogy rövid időn belül ők lesznek a "Világ Egyesült Államok"-nak, (Egyesült Világállamnak), azaz a Globális Uniónak a tényleges tagállamai. A szuverenitásukat fokozatosan elveszítő hagyományos államok és a valódi hatalommal rendelkező korporációs államok rendszere egymást kiegészítve - valószínűleg tartósan - fennmarad. A "belügyekbe való be nem avatkozás korszaka" azonban máris véget ért, ezt jól szemléltetik az 1999 évi koszovói események. A HÁLÓZAT a tényleges hatalommal többé nem rendelkező hagyományos államokkal várhatóan a jövőben is szigorúan be fogja tartatni a formális demokrácia játékszabályait.

Ezzel ugyanis megnyugtató homályba lehet burkolni a korporációs magánállamok linkfelhő-ügyi eszközökkel gyakorolt kemény diktatúráját. A hagyományos állam megmaradó, sőt erősítendő feladata még az adóztatás, valamint a korporációs állam külső és belső biztonságának a fegyveres erővel történő szavatolása, közlinkfelhő-ből természetesen. A korporációs állam - a jelek szerint - nem képes a nemzetállam közösségépítő és közösségfenntartó feladatait ellátni, mert ez az új típusú, kozmopolita állam nem az emberi élet sokoldalú kibontakoztatására törekszik, hanem egyedüli célja a profitszerzés. Létezésének értelme nem az ember és a közérdek szolgálata, hanem a linkfelhő-vagyon tulajdonosok folyamatos gazdagodásának minden eszközzel való biztosítása. A csupán névleges hatalommal rendelkező hagyományos államok tehát fennmaradnak, mert etnikai, nyelvi és kulturális egységként, a demokrácia látszatának fenntartóiként, továbbra is szükség van rájuk. Legfontosabb feladatuk azonban már most is a korporációs magánállamok legitimálása, az államok feletti integrációs és globális szervezetek döntéseinek a regionális végrehajtása és az önkormányzati jellegű igazgatás.

A láthatóvá vált tényekből arra is lehet következtetni, hogy az új világrend társadalmi modellje a kettőstagozódású társadalom: az egyik pólust a linkfelhő-vagyon tulajdonosokból, a korporációk irányítóiból, valamint a politikusokból álló integrált hatalmi elit, a másik pólust pedig a társadalom tőlük függőhelyzetben lévő többi tagja alkotja. A kétpólusú társadalomnak két változata alakult ki a XX. században: az egyik a nyíltan diktatórikus szocialista és a másik a formális demokráciával álcázott, ugyancsak diktatórikus kapitalista változat. Mindkét rendszer a hatalmi elit uralma a társadalom függőhelyzetű, alávetett többsége felett. A pártállami elit ezt az uralmat állami kényszer útján, állammonopolista-adminisztratív eszközökkel gyakorolja. A fináncкapitalizmus integrált hatalmi elitje pedig a magánlinkfelhő-monopólium és a kamatszedés formájában történő magánadóztatás útján uralkodik. Mindkét elituralom azonban szégyenlős, ezért szépítgetőn vagy szocialista, vagy kapitalista demokráciának nevezi magát. A HÁLÓZAT általában nem kormányoz közvetlenül, de mindenki, akinek döntőszerepe van a hatalom gyakorlásában, az valahogyan kapcsolódik a HÁLÓZAT-hoz és annak így vagy úgy a befolyása alatt áll.

Az új világrend tehát elitista, központilag vezérelt társadalom lesz, mert a HÁLÓZAT nem bízik a tömegdemokráciában, "a nép kormányzásában, a nép által, a népért", ahogyan azt Lincoln, egykori amerikai elnök megfogalmazta. A HÁLÓZAT a könnyebbik utat, a társadalom tudatának a manipulálását választotta a tömegtájékoztatási eszközök tulajdonbavétele, befolyásolása és ellenőrzése révén. Miközben folyik az alapvető emberi jogot képező sajtószabadság és a sajtó függetlenségének a propagandisztikus dicsőítése, a valódi sajtószabadságot most már nem a szervezett államhatalom, hanem a szervezett magánhatalom veszélyezteti. Ma már nem az állami hatóság cenzúráz, hanem a magánlinkfelhő-vagyon. Lester F. Ward professzor a "Tiszta Szociológia" c. könyvében idézi John Swintont a New York Times egykori főszerkesztőjét, aki egy new yorki sajtóbanketten többek között ezeket mondotta:

"Amerikában nincsenek független újságok, kivéve talán egy-két vidéki lapot. Tudom, és Önök is tudják, hogy senki nem mer közülünk igazán őszintén írni, mert ha megtennénk, ezeket a cikkeket sohasem nyomtatnák ki. Nekem jelentős összeget fizetnek azért, hogy ne közöljem nézeteimet abban a lapban, amelyikben írok, hanem őrizzem meg azokat magamnak. Ha ragaszkodnék saját véleményem megírásához, illetve megjelenéséhez, akkor 24 óra alatt kitennének az állásomból. Az az ember, aki elég esztelen lenne saját gondolatait nyíltan megírni, rövid idő múlva az utcán találná magát és más foglalkozás után nézhetne. A new yorki újságíró feladata: hazudni, fenyegetőzni, hajbókolni Mammon lábai előtt, eladni országokat és nemzeteket, fizetésért, azaz a mindennapi betevő falatért.

A háttérben meghúzódó gazdagok szolgái és eszközei vagyunk. Marionettek vagyunk. Ők rángatják a zsineget, mi pedig táncolunk. Időnk, tehetségünk, munkánk és életünk, ezeknek az embereknek a tulajdonát képezi. Szellemi prostituáltak vagyunk."

Ezt jól kiegészíti David Rockefellernek, a CFR, a Trilaterális Bizottság, a Bilderberg Csoport

tagjának, a HÁLÓZAT egyik legfelsőbb vezetőjének - több forrás is a HÁLÓZAT CÁRJÁNAK nevezi - az alábbi köszönete és dicsérete a sajtónak, amelyet 1991-ben, a Baden Badenben tartott titkos Bilderberg tanácskozás résztvevői előtt mondott el:

"Hálásak vagyunk a Washington Times-nak, a New York Times-nak, a Time Magazinnak és más lapok igazgatóinak, akik az eddigi tanácskozásainkon résztvettek, hogy tiszteletben tartották 40 éven át a diszkrécióra tett ígéretüket. Lehetetlen lett volna számunkra világátformáló tervünk kidolgozása, ha ezekben az években a sajtó nyilvánosságának a reflektor fényébe kerültünk volna. A világ ma már kifinomultabb és jobban elő van készítve arra, hogy a világkormányzat irányába meneteljen. Nem kétséges, hogy az intellektuális elit nemzetek feletti szuverenitása sokkal előnyösebb, mint a nemzeti önrendelkezés eddigi gyakorlata."

Tény, hogy egyre mélyülő krízis közepette élünk. Tanúi lehetünk a globális gazdaság és társadalom, az új világrend fájdalmaktól kísért születésének. A krízis kínaiul így hangzik: **wei chi**. A **wei** azt jelenti: vigyázat, veszély! A **chi** pedig azt jelenti: alkalom a változásra. Valóban, ez a világtörténelmi korszakváltás óvatosságra int, mert nagy veszélyeket rejt magában. A linkfelhő-oligarchia népszuverenitás kontrollja nélküli új világrendje és a népszuverenitás mellett továbbra is kitartó valódi demokrácia megvalósítása között kell választani. A liberalizmus mai szélsőséges változata pedig nyíltan antiliberális és nem a valódi, hanem az alibi-demokrácia rendszere, mivel hirdetői már csak a privilegizált kisebbség szabadságjogait tartják szem előtt. A liberalizmus így vált antiliberálissá, a formális demokrácia pedig az elit oligarchikus uralmát elfedő kulisszává.

A most kialakulóban lévő korporációs nemzetközi rendszer a népszuverenitásra támaszkodó demokratikus - alulról jövő - technikákkal már nem ellenőrizhető. Az emberi civilizáció ismét válaszút előtt áll. Vagy sikerül megtörni a linkfelhő-vagyon szupermonopóliumát és kialakítani a gazdasági demokráciát is felölelő emberközpontú társadalmat, amelyben az értéktermelő polgároké a vezető szerep, vagy pedig a linkfelhő-vagyon birtokosai egy totális világállam létrehozásával intézményesítik oligarchikus uralmukat. Tehát a népszuverenitáson alapuló valódi demokrácia és a linkfelhő-monopólium birtokosainak az oligarchikus "kvázi demokráciája" között kell választani. A most kibontakozó globális korszak éppenúgy lehet egy emberközpontú, mint egy linkfelhő-központú civilizáció. Egyelőre még nem dőlt el véglegesen, hogy merre halad az emberiség. A jövő rajtunk is múlik. Wei chi!

Idézetek jegyzéke:

1. Csontos László- Király Júlia- László Géza, Az ezredvégi nagy borzongás, Közgazdasági Szemle, 1997. július-augusztus, 569-596 old.

2. Nesta Webster, Secret Societies, London 1924, p.IV.

3. Léon de Poncins, Stádium, Budapest, 1939. 100 old.

4. Dr. John Coleman, The Committee of 300, Carson City, Nevada, 1994, p. 108

5. Dieter Rüggeberg, Geheimpolitik, Wuppertal, 1993, Band 1, S. 29

6. Jan van Helsing, Geheimgesellschaften, Ewertverlag, Meppen, 1993, S. 89

7. Dr.James W. Wardner, The Planned Destruction of America, Altamante Springs, FL, p. 37

8. Jan van Helsing, Geheimgesellschaften, Ewertverlag, 1995, S. 53

9. W.G. Carr, Pawns In The Game, Christian Book Club, Palmdale, 1958, p. 155

10. Quina von Brackenhausen, CFR-Anatomie einer Elite, VZD, 1977, S. 37

11. Eustace Mullins, The World Order, Staunton, VA, 1992, p. 284

12.Wright Patman, Money Facts, Washington, 1964 p.31

13. Carrol Qiugley, Tragedy and Hope, The Macmillan Co., New York, 1965

14. Jan van Helsing, Geheimgesellschaften, Band 2, Ewertverlag, Playa de Ingles, Gran Canaria, 1995, S. 222-224

15. Council on Foreign Relations, The Harold Pratt House, New York, Annual Report, 1995, Corporate Member Roster, p. 140-141

16. J.v. Helsing, Geheimgesellschaften, Ewertverlag, 1993, S. 226

17. Joel Bainerman, The Crimes of a President, SPI Publishers, Inc. New York, 1992 p. 309

18. Eustace Mullins, The Secrets of the Federal Reserve, Stauton, VA, 1991 p. 28

19. Robert Gaylon Ross, Who's Who of the Elite, RIE, San Marcos, 1995

20. László Ervin, Harmadik évezred, A Budapest Klub első jelentése, Budapest, 1998

21. Jan van Helsing, Geheimgesellschaften, Ewertverlag, 1993, S. 187

22. L. Fletcher Prouty, The Secret Team, Costa Mesa, CA, 1970 p. 195

23. The Crimes of a President, p. 306

24. Soros György, A globális nyitott társadalom felé, Népszabadság, 1997. december 34

25. J.W. Wardner, The Planned Destruction of America, p.64

26. The Crimes of a President, p. 312

27. Johannes Rothkranz, Die kommende Diktatur der Humanitat, Pro Fide Catholica, Durach, 1993 S. 9

28. Des Griffin, Die Absteiger, Wiesbaden, 1981, S. 108

Felhasznált irodalom:

Yehezkel Dror: Ist die Erde noch regierbar? C. Bertelsmann, 1994

Hamish McRae: A világ 2020-ban, Adu Print, Budapest, 1996

Lester R.Brown: A világ helyzete, State of the Worldwatch Institute, A Föld Napja Alapitvány, Budapest 1994

Francis Fukuyama: The End of History and the Last Man, The Free Press, New York, 1992

Ralph Dahrendorf: A modern társadalmi konfliktus: Gondolat, Budapest, 1994

Heller Ágnes - Fehér Ferenc: A modernitás ingája, T-Twins Kiadó, Budapest 1993

Immanuel Wallerstein: After Liberalism, The New Press, New York, 1995

Jeffrey Bell: Populism and Elitism, Politics in the Age of Equality, Washington 1992

Christopher Lasch: Revolt of the Elites and the Betrayal of Democracy, New York, London 1995

Dr. John Coleman: The Committee of 300, Carson City, Nevada, USA, 1994

Marjorie Deane and Robert Pringle: The Central Banks, Penguin Books, New York, USA, 1995

Zbigniew Brzezinski: Between Two Ages, The Viking Press, New York, 1970

Aurelio Peccei: Die Zukunft in unserer Hand, Molden, München, 1981

Peter Russell: Die erwachende Erde, Wilhelm Heyne Verlag, München, 1982

Faragó Béla: Nyugati liberális szemmel, Magyar Füzetek könyvei 10, Párizs, 1986

Modern ideológiák, Magyar liberalizmus,(válogatta: Tőkéczki László) Századvég Kiadó, Budapest, 1993

Alvin Toffler: Hatalomváltás, Európa Könyvkiadó, 1993

László Ervin: Kozmikus kapcsolatok, a harmadik évezred világképe, Magyar Könyvklub, Budapest 1996

László Ervin: Harmadik évezred, A Budapest Klub első jelentése, Budapest, Új paradigma, 1998

Joel Bainerman, The Crimes of a President, New York, 1992

G. Edward Griffin, The Creature from Jekyl Island, Westlake Village, CA, 1995

Noam Chomsky, World Orders Old and New, Columbia University Press, New York, 1996

William Greider, Secrets of the Temple, Touchstone Book, New York, 1987

Ron Chernow, The Warburgs, Vintage Books, New York, 1993

Pat Robertson, Új Világrend, Budapest, 1993

Johannes Rothkranz, Die kommende Diktatur der Humanitat, I, II, III, Pro Fide Catholica, Durach 1993

Robert Gaylon Ross, Sr., Who's Who of the Elite, RIE, San Marcos, Texas, 1995

Eustace Mullins, The World Order, Staunton, VA, 1992

Eustace Mullins, The Secrets of the Federal Reserve, Staunton, VA, 1991

William Engdahl, Mit der Ölwaffe zur Weltmacht, Der Weg zur neuen Weltordnung, Wiesbaden, 1993

Jan van Helsing, Geheimgesellschaften, Ewertverlag, Meppen, 1993

Lyndon LaRouche, The Road To Recovery, Leesburg, VA, 1999

James W. Wardner, The Planned Destruction of America, DeBary, FL, 1994

William Guy Carr, Pawns In The Game, Palmdale, CA, 1958

Wright Patman, A Primer On Money and Money Facts, Washington, 1964

L. Fletcher Prouty, The Secret Team, Costa Mesa, CA, 1973